

สรุป

คำพิพากษาฎีกาที่เกี่ยวกับกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

คำพิพากษาฎีกาที่ ๔๔๙๔/๒๕๖๔

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด

ผู้ร้อง

นาง ม.

ผู้คัดค้านที่ ๑

นางสาว ก.

ผู้คัดค้านที่ ๒

นาย ป.

ผู้คัดค้านที่ ๓

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.๒๕๔๒

ผู้ร้องยื่นคำร้องว่า ผู้คัดค้านที่ ๒ และที่ ๓ กับพวก เป็นผู้มีพฤติการณ์เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้าตามประมวลกฎหมายอาญาเฉพาะที่เกี่ยวกับการปลอมหรือการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาของสินค้า หรือความผิดตามกฎหมายที่เกี่ยวกับการคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญาอันมีลักษณะเป็นการค้า อันเป็นความผิดมูลฐานตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓ (๑๓) และที่ดินโฉนดเลขที่ ๓๕๐๓๑, ๓๕๗๙๑, และ ๓๕๗๙๐ ตำบลเกาะหลัก อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับการปลอมหรือละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา อันเป็นความผิดมูลฐานตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓ (๑๓) จึงขอให้ศาลมีคำสั่งให้ทรัพย์สินทั้งสามรายการ รวมราคาประเมิน ๒,๘๖๘,๗๕๐ บาท พร้อมดอกผลของทรัพย์สินที่เกิดขึ้นตกเป็นของแผ่นดินตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๕๑

ศาลชั้นต้นนัดไต่สวนและประกาศตามกฎหมายแล้ว

ผู้คัดค้านที่ ๑ ถึงที่ ๓๖ ยื่นคำคัดค้าน ขอให้ยกคำร้อง

ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้ยกคำร้อง ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ

ผู้ร้องอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษาพิพากษากลับ ให้ที่ดินโฉนดเลขที่ ๓๕๐๓๑, ๓๕๗๙๑ และ ๓๕๗๙๐ ตำบลเกาะหลัก อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พร้อมดอกผลที่เกิดขึ้นตกเป็นของแผ่นดินตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๕๑ วรรคหนึ่ง ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสองศาลให้เป็นพับ

ผู้คัดค้านทั้งสามฎีกา

ศาลฎีกาตรวจสอบสำนวนปรึกษาแล้ว ข้อเท็จจริงในคดีรับฟังเป็นยุติว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ เป็นมารดาของผู้คัดค้านที่ ๓ และผู้คัดค้านที่ ๒ กับที่ ๓ เป็นสามีภริยากัน เจ้าพนักงานตำรวจ กองกำกับการ ๔ กองบังคับการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ พร้อมด้วยผู้รับมอบอำนาจช่วงจากบริษัทเจ้าของลิขสิทธิ์ที่ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายได้นำหมายค้นของศาลจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เข้าตรวจค้นบ้านมีเลขที่ อำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พบนาย ส. และนางสาว ว. ซึ่งเป็นมารดาของผู้คัดค้านที่ ๒ นาย ส. เป็นผู้ครอบครองดูแลบ้านแทนเจ้าของบ้านคือผู้คัดค้านที่ ๒ ผลการตรวจค้นพบของกลาง ๘ รายการ จำพวกแผ่นวีซีดีภาพยนตร์ แผ่นดีวีดีภาพยนตร์ แผ่นซีดีเพลงเอ็มพี ๓ แผ่นวีซีดีและดีวีดีเพลง อันเป็นสินค้าละเมิดลิขสิทธิ์รวม ๑๐,๐๒๐ แผ่น เจ้าพนักงานตำรวจจึงแจ้งข้อหาแก่นาย ส. นางสาว ว. และผู้คัดค้านที่ ๒

กองกฎหมาย
LEGAL AFFAIRS BUREAU

ว่าร่วมกันละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นเพื่อการค้าด้วยการมีไว้เพื่อขายซึ่งงานภาพยนตร์และงานดนตรีกรรม สิ่งบันทึกเสียง โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์และมีไว้เพื่อจำหน่ายซึ่งภาพยนตร์ที่ไม่ผ่านการตรวจพิจารณาจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ และไม่มีการแสดงเครื่องหมายการอนุญาตและหมายเลขรหัส ต่อมาศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษาว่า นาย ส. มีความผิดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๗๐ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๓๐ (๑) ฐานละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นเพื่อการค้า จำคุก ๖ เดือน และปรับ ๑๗๐,๐๐๐ บาท นาย ส. ให้การรับสารภาพ ลดโทษให้กึ่งหนึ่ง คงจำคุก ๓ เดือน และปรับ ๘๕,๐๐๐ บาท ส่วนนางสาว ว. กับผู้คัดค้านที่ ๒ ให้การปฏิเสธ ศาลมีคำสั่งให้แยกฟ้องและต่อมาศาลฎีกามีคำพิพากษาให้รอการลงโทษนาย ส. ไว้มีกำหนด ๑ ปี ส่วนคดีของนางสาว ว. และผู้คัดค้านที่ ๒ ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางมีคำพิพากษาให้ยกฟ้อง ไม่มีคู่ความฝ่ายใดอุทธรณ์ คดีถึงที่สุด สำหรับที่ดินตามคำร้องของผู้ร้องทั้งหกโฉนดที่ตั้งอยู่ตำบลเกาะหลัก อำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เดิมเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้คัดค้านที่ ๒ และที่ ๓ ที่ดินโฉนดเลขที่ ๓๕๐๓๑ ผู้คัดค้านที่ ๒ และที่ ๓ ซื้อมาเมื่อวันที่ ๒๙ มกราคม ๒๕๕๐ ราคาประเมิน ๓๓๗,๐๐๐ บาท ต่อมาขายให้แก่ผู้คัดค้านที่ ๑ เมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๗ ราคาประเมิน ๖๕๗,๐๐๐ บาท ราคาซื้อขาย ๑๐๐,๐๐๐ บาท ที่ดินโฉนดเลขที่ ๓๕๗๙๑ ผู้คัดค้านที่ ๒ และที่ ๓ ซื้อมาเมื่อวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ ราคาประเมิน ๒๑๕,๐๐๐ บาท ต่อมาขายให้แก่ผู้คัดค้านที่ ๑ เมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๗ ราคาประเมิน ๒๓๗,๐๐๐ บาท ราคาซื้อขาย ๑๐๐,๐๐๐ บาท ที่ดินโฉนดเลขที่ ๓๖๕๕๘ ผู้คัดค้านที่ ๒ และที่ ๓ ซื้อมาเมื่อวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๕๐ ราคาประเมิน ๒๙๒,๗๕๐ บาท ต่อมาขายให้แก่ผู้คัดค้านที่ ๑ เมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๗ ราคาประเมิน ๔๕๕,๒๕๐ บาท ราคาซื้อขาย ๑๐๐,๐๐๐ บาท ที่ดินโฉนดเลขที่ ๓๖๕๔๙ ผู้คัดค้านที่ ๒ และที่ ๓ ซื้อมาเมื่อวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๕๐ ราคาประเมิน ๓๒๗,๐๐๐ บาท ต่อมาขายให้แก่ผู้คัดค้านที่ ๑ เมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๗ ราคาประเมิน ๖๒๒,๐๐๐ บาท ราคาซื้อขาย ๑๐๐,๐๐๐ บาท ที่ดินโฉนดเลขที่ ๓๖๕๕๐ ผู้คัดค้านที่ ๒ และที่ ๓ ซื้อมาเมื่อวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๕๐ ราคาประเมิน ๓๓๓,๐๐๐ บาท ต่อมาขายให้แก่ผู้คัดค้านที่ ๑ เมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๗ ราคาประเมิน ๖๔๓,๐๐๐ บาท ราคาซื้อขาย ๑๐๐,๐๐๐ บาท และที่ดินโฉนดเลขที่ ๓๕๗๙๐ ผู้คัดค้านที่ ๒ ซื้อมาเมื่อวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๘ ราคาประเมิน ๑๒๘,๗๐๐ บาท ต่อมาขายให้แก่ผู้คัดค้านที่ ๑ เมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๗ ราคาประเมิน ๒๑๔,๕๐๐ บาท ราคาซื้อขาย ๕๐,๐๐๐ บาท สำหรับที่ดินโฉนดเลขที่ ๓๕๐๓๑, ๓๖๕๔๘, ๓๖๕๔๙ และ ๓๖๕๕๐ ได้มีการรวมโฉนดเป็นที่ดินโฉนดเลขที่ ๓๕๐๓๑ จึงเหลือที่ดินทั้งหมด ๓ แปลง คือที่ดินโฉนดเลขที่ ๓๕๐๓๑, ๓๕๗๙๑ และ ๓๕๗๙๐ รวมราคาประเมิน ๒,๘๖๘,๗๕๐ บาท คณะกรรมการธุรกรรมเชื่อว่าทรัพย์สินดังกล่าวเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้าตามประมวลกฎหมายอาญา เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับการปลอม หรือการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาของสินค้า หรือความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญาอันมีลักษณะเป็นการค้า ซึ่งเป็นการกระทำความผิดมูลฐานตามมาตรา ๓ (๑๓) แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ จึงมีมติให้เลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน ส่งเรื่องให้ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒

ปัญหาวินิจฉัยประการแรกตามฎีกาของผู้คัดค้านทั้งสามว่า มีกรณีกระทำความผิดมูลฐานเกิดขึ้นในคดีนี้หรือไม่ การที่ผู้คัดค้านที่ ๒ และที่ ๓ ฎีกาว่า การที่ศาลอุทธรณ์รับฟังพฤติการณ์ของผู้คัดค้านที่ ๒ และที่ ๓ ถูกจับกุมดำเนินคดีในความผิดละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นเพื่อการค้าบ่อยครั้ง มาใช้ประกอบเพื่อสันนิษฐาน

ความผิดของผู้คัดค้านที่ ๒ และที่ ๓ แล้ว เชื่อว่ามีความผิดมูลฐานตามมาตรา ๓ (๑๓) เกิดขึ้น โดยผู้คัดค้านที่ ๒ และที่ ๓ เป็นผู้มีส่วนผิดเกี่ยวกับการกระทำความผิดของนาย ส. ในวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๕๖ ผู้คัดค้านทั้งสาม จึงไม่เห็นพ้องด้วย นั้น ศาลฎีกาเห็นว่า การที่ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินเป็นมาตรการทางแพ่งที่ให้อำนาจในการติดตามทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดจากผู้ครอบครองทรัพย์สินเพื่อไม่ให้ยึดถือทรัพย์สินนั้นไว้ได้ต่อไป มาตรการดังกล่าวจึงไม่ใช่โทษทางอาญาหรือคดีแพ่งที่เกี่ยวข้องกับคดีอาญา การพิจารณาจึงอยู่ภายใต้พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔๘ ถึงมาตรา ๕๙ มิได้ตกอยู่ในบังคับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาที่ผู้ร้องจะต้องนำสืบพิสูจน์จนปราศจากสงสัยว่าได้มีการกระทำความผิดในคดีอาญาเกิดขึ้นจริงและผู้คัดค้านที่ ๒ และที่ ๓ เป็นผู้กระทำความผิดนั้น หรือต้องถือข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในคำพิพากษาคดีส่วนอาญาแต่อย่างใด เมื่อข้อเท็จจริงตามที่ได้รับความดังกล่าวผู้คัดค้านที่ ๒ และที่ ๓ ถูกจับกุมดำเนินคดีมาตั้งแต่ปี ๒๕๔๒ จนถึงปี ๒๕๕๖ รวม ๖ ครั้ง ข้อหาความผิดที่ถูกกล่าวหาเป็นไปตามบทนิยามของพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓ (๑๓) แม้ผู้คัดค้านที่ ๒ และที่ ๓ จะไม่เคยถูกศาลพิพากษาว่ามีความผิดและถูกลงโทษตามข้อกล่าวหา ก็เนื่องจากข้อหาตามที่ถูกกล่าวหาเป็นความผิดอันยอมความได้ เมื่อผู้คัดค้านที่ ๒ และที่ ๓ ตกกลางคืนใช้ค่าเสียหายแก่ผู้เสียหายจนเป็นที่พอใจ และผู้เสียหายยินยอมถอนคำร้องทุกข์ให้ กรณีก็ถือได้ว่าผู้คัดค้านที่ ๒ และที่ ๓ เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดตามข้อหาดังกล่าวแล้ว แม้ความผิดในครั้งที่ ๖ ศาลทรัพย์สินทางปัญญากลางและการค้าระหว่างประเทศกลางจะพิพากษายกฟ้องผู้คัดค้านที่ ๒ ด้วยเหตุมีข้อสงสัยตามสมควรว่าผู้คัดค้านที่ ๒ ได้กระทำความผิดหรือไม่ แต่เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ของนาย ส. กับผู้คัดค้านที่ ๒ และที่ ๓ ตามที่นาย ส. ให้ปากคำแก่ตาบตำรวจ ก. และร้อยตำรวจเอก ธ. เจ้าพนักงานผู้จับกุมว่าบ้านเกิดเหตุเป็นของผู้คัดค้านที่ ๒ และที่ ๓ ขณะตรวจค้นผู้คัดค้านที่ ๒ และที่ ๓ เพิ่งออกจากบ้านก่อนหน้าประมาณ ๑๐ นาที และให้นาย ส. ดูแลบ้านแทน ซึ่งสอดคล้องกับที่นาย ส. ให้ถ้อยคำต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ของสำนักงาน ปปง. จึงมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าผู้คัดค้านที่ ๒ และที่ ๓ มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดของนาย ส. อันเป็นความผิดมูลฐานตามมาตรา ๓ (๑๓) แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ ดังนั้น ที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่ามีการกระทำความผิดมูลฐานเกิดขึ้นในคดีนี้จึงชอบแล้ว

ปัญหาวินิจฉัยประการต่อไปตามฎีกาของผู้คัดค้านทั้งสามว่า ที่ดินทั้งสามแปลงตามคำร้องเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดหรือไม่ และผู้คัดค้านที่ ๑ รับโอนมาจากผู้คัดค้านที่ ๒ และที่ ๓ โดยสุจริตและมีค่าตอบแทนหรือไม่ เมื่อได้วินิจฉัยในปัญหาประการแรกว่า ผู้คัดค้านที่ ๒ และที่ ๓ เป็นผู้ซึ่งเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับผู้คัดค้านที่ ๒ และที่ ๓ จึงให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าที่ดินทั้งสามแปลงตามคำร้องเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด และผู้คัดค้านที่ ๑ ได้รับโอนมาโดยไม่สุจริตตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๕๑ วรรคสาม เมื่อผู้คัดค้านอ้างว่าที่ดินทั้งสามแปลงมิใช่ทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด แต่เป็นทรัพย์สินที่ผู้คัดค้านที่ ๒ และที่ ๓ ได้มาโดยสุจริต ผู้คัดค้านที่ ๒ และที่ ๓ จึงมีภาระการพิสูจน์ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๕๐ วรรคหนึ่ง (๑) และผู้คัดค้านที่ ๑ ซึ่งยื่นคำคัดค้านอ้างว่าได้รับโอนที่ดินทั้งสามแปลงจากผู้คัดค้านที่ ๒ และที่ ๓ โดยสุจริตและมีค่าตอบแทน ผู้คัดค้านที่ ๑ จึงมีภาระการพิสูจน์ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๕๐ วรรคหนึ่ง (๒) ศาลฎีกาพิเคราะห์แล้วเห็นว่าคำคัดค้านที่เกี่ยวกับรายได้ของผู้คัดค้านที่ ๒ และที่ ๓ ศาลอุทธรณ์ได้วินิจฉัยไว้โดยละเอียดจากพยานหลักฐานของผู้คัดค้านที่ ๒ และที่ ๓

ที่นำสืบมา ขอบด้วยพยานหลักฐานแล้วว่าไม่มีน้ำหนักให้รับฟังว่ารายได้ของผู้คัดค้านที่ ๒ และที่ ๓ ดังกล่าว เพียงพอที่จะนำไปซื้อที่ดินทั้งสามแปลงได้ ซึ่งศาลฎีกาเห็นชอบด้วย กรณีจึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยซ้ำอีก ส่วนคำคัดค้านของผู้คัดค้านที่ ๒ และที่ ๓ ที่ว่า ผู้คัดค้านที่ ๒ และที่ ๓ ยังมีรายได้จากการประกอบอาชีพอื่นๆ อีก รายละเอียดจะนำเสนอในชั้นพิจารณาต่อไป โดยคำคัดค้านมิได้ระบุว่าเป็นอาชีพอะไรทำให้เกิดรายได้ที่สามารถนำไปซื้อที่ดินทั้งสามแปลงได้ อันเป็นคำคัดค้านที่มีได้แสดงเหตุแห่งการนั้น จึงเป็นคำคัดค้านที่ไม่ขัดแย้ง ไม่ก่อให้เกิดประเด็นแห่งคดีที่ผู้คัดค้านที่ ๒ และที่ ๓ จะนำสืบได้ในชั้นพิจารณา จึงไม่มีประเด็นต้องวินิจฉัย ผู้คัดค้านที่ ๒ และที่ ๓ ไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าได้ที่ดินทั้งสามแปลงมาโดยสุจริตตามภาระการพิสูจน์ กรณีจึงต้องรับฟังว่าที่ดินทั้งสามแปลงตามคำร้องเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด ผู้คัดค้านที่ ๒ และที่ ๓ โอนที่ดินทั้งสามแปลงให้แก่ผู้คัดค้านที่ ๑ ซึ่งเป็นมารดาของผู้คัดค้านที่ ๓ เมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๗ ก่อนที่พนักงานเจ้าหน้าที่สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินได้นัดสอบปากคำผู้คัดค้านที่ ๒ และที่ ๓ ในวันที่ ๒๖ และ ๒๗ มีนาคม ๒๕๕๗ เพียง ๑ วัน ถึง ๒ วัน ผู้คัดค้านที่ ๒ และที่ ๓ จึงรู้อยู่แล้วว่าต้องตกอยู่ในระหว่างถูกดำเนินคดีเกี่ยวกับการฟอกเงิน การที่ผู้คัดค้านที่ ๒ และที่ ๓ โอนที่ดินให้แก่ผู้คัดค้านที่ ๑ ก็เพื่อหลีกเลี่ยงมิให้มีหลักฐานว่าผู้คัดค้านที่ ๒ และที่ ๓ เป็นเจ้าของที่ดินทั้งสามแปลง ผู้คัดค้านที่ ๒ และที่ ๓ ซื้อที่ดินทั้งสามแปลงในราคาประมาณ ๑,๘๒๐,๐๐๐ บาท แต่กลับจดทะเบียนขายให้แก่ผู้คัดค้านที่ ๑ ในราคาเพียง ๑๕๐,๐๐๐ บาท ทั้งที่ราคาประเมินที่ดินทั้งสามแปลงรวมกับเป็นเงิน ๗๙,๐๐๐ บาท ผู้คัดค้านที่ ๒ และที่ ๓ จะได้เงินจากการขายที่ดินเพียง ๗๑,๐๐๐ บาท จึงเป็นพิรุธยิ่งหรือแม้จะขายในราคา ๕๕๐,๐๐๐ บาท ตามที่ผู้คัดค้านทั้งสามที่นำสืบก็เป็นราคาที่ต่ำกว่าที่ผู้คัดค้านที่ ๒ และที่ ๓ ซื้อมาถึง ๓ เท่าตัวกว่า ผู้คัดค้านที่ ๒ และที่ ๓ อ้างว่าจำต้องขายที่ดินเพื่อนำเงินไปหมุนเวียนทำธุรกิจ ก็ไม่ปรากฏทางนำสืบของผู้คัดค้านที่ ๒ และที่ ๓ ว่าเป็นธุรกิจใด จำต้องใช้เงินเท่าจำนวนที่ขายที่ดินจริง เป็นเพียงคำเบิกความลอยๆ ของผู้คัดค้านที่ ๒ และที่ ๓ เท่านั้น จึงไม่มีน้ำหนักให้รับฟัง ทั้งหากต้องขายที่ดินเพื่อนำเงินไปทำธุรกิจจริง ก็ขายที่ดินเพียงแปลงเดียว ก็เพียงพอกับจำนวนเงินที่ต้องการแล้ว ไม่จำต้องขายทั้งสามแปลง และผู้คัดค้านที่ ๑ เป็นมารดาของผู้คัดค้านที่ ๓ หากผู้คัดค้านที่ ๓ ขาดเงินทุนหมุนเวียน เมื่อผู้คัดค้านที่ ๑ ทราบก็น่าจะให้ความช่วยเหลือให้ผู้คัดค้านที่ ๓ ยึดเงินมากกว่าจะรับซื้อที่ดินไว้ พฤติกรรมตามที่วินิจฉัยมา การรับโอนที่ดินทั้งสามแปลงของผู้คัดค้านที่ ๑ มิได้เกิดจากการซื้อขายกันโดยมีค่าตอบแทนจริง ผู้คัดค้านที่ ๑ พิสูจน์ไม่ได้ว่ารับโอนที่ดินทั้งสามแปลงมาโดยสุจริตตามภาระการพิสูจน์ ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาให้ที่ดินทั้งสามแปลงพร้อมดอกผลที่เกิดขึ้นตกเป็นของแผ่นดิน ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของผู้คัดค้านทั้งสามในประการนี้ฟังไม่ขึ้น